

РЕШЕНИЕ

№ 703

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Красимира Желева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9236** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ /ДИТСО/, чрез старши юрк. В., срещу Решение от 09.07.2020г., постановено по НАХД № 7333/2019г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 20-и състав. С оспореното решение е отменено наказателно постановление /НП/ №23-002606/09.04.2019г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда – С. област“, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на Е. К. Е., ЕИК:[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Касаторът счита, че районният съд не е обсъдил всички доказателства по делото поотделно и в тяхната съвкупност, поради което е достигнал до грешен извод, че установеното нарушение не е установено по несъмнен начин. Изтъква, че от приложените по преписката доказателства безспорно е установен пълният размер на дължимото обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ, а именно – 847, 83 лв. Изразено е искане за отмяна на въззивното решение и постановяване на ново, с което процесното НП да бъде изцяло потвърдено.

В съдебно заседание касаторът Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област се представлява от юрк. В., който поддържа жалбата и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба - Е. К. Е. се представлява от адв. К., която изразява искане да се потвърди първоинстанционното решение. Представен е отговор на касационна жалба и писмени бележки, в които се излагат подробно съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество, същата е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: На 06.02.2018г. е бил сключен трудов договор №328/06.02.2018г. между Е. К. Е. в качеството му на работодател и П. Ц. П. като служител на длъжност „моделиер-конструктор на облекла“. Месечното трудово възнаграждение на П. е било в размер на 1300 лв., а основният платен годишен отпуск по чл. 155 от КТ – 20 дни, като предизвестие за прекратяване на договора е 3 месеца.

Работодателят е отправил до П. П. едномесечно предизвестие от 17.10.2018г. за прекратяване на трудовия договор, което му е било връчено на 18.10.2018г. Трудовият договор е прекратен, считано от 18.11.2018г. въз основа на Заповед №276/16.11.2018г. и съгласно която на служителя следвало да се изплати обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за 15 работни дни.

С писмен сигнал от 04.01.2019г. от П. П. до ИА „Г.“ е посочено, че обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за 15 работни дни не му е изплатено. По повод сигнала е извършена проверка на Е. К. Е. от инспектори на Д. С. област по спазване на трудовото законодателство, за което е бил съставен протокол ПР 1901553 за извършена проверка от 21.01.2019г., в който са били отразени констатирани нарушения включително и неизплатеното обезщетение по чл. 224, ал.1 от КТ за 15 работни дни на П., като били дадени и съответни предписания. В точка 3 от същите било предписано работодателят да изплати на П. Ц. П. обезщетението за използван платен годишен отпуск в пълен размер, съгласно разпоредбата на чл.224,ал.1,във връзка с чл.228,ал.3 от КТ, със срок за изпълнение - 21.02.2019г.

На 04.02.2019 г. е била подадена писмена жалба от управителя на Е. К. Е. до Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ срещу Протокола за извършената проверка, по която, с решение от 15.02.2019 г., на основание чл.97,ал.1 от АПК, се произнесъл изпълнителния директор на институцията.

На 24.01.2019г. Е. К. Е. е била заведена в СРС искова молба срещу П. Ц. П., с правно основание чл.203,ал.2,пр. 1, от КТ, вр. чл.45 ЗЗД, по която е било образувано

гражданско дело /№4679/2019 г., 123 състав/ - за причинени имуществени вреди в размер на 1 801 лева и неимуществени вреди - в размер на 1 250 лева.

С писмо от 22.02.2019 г. от Е. К. Е. до П. Ц. П. същият е бил уведомен за направените удържки от трудовото му възнаграждение за месец ноември 2018г. - 1500 лева за получени аванси, съгласно РКО и 801 лева за нанесени на дружеството имуществени вреди.

С пощенски запис на 25.02.2019г. от Е. К. Е. е била преведена на П. Ц. П. сумата от 702,30 лева, без да е посочено конкретното основание за това.

На 25.02.2019г. е била извършена последваща проверка за изпълнение на дадените с протокола от 21.01.2019 г. за извършената проверка предписания, за която няма съставен протокол /такъв не се съдържа по делото/, при която проверяващите приели, че на 22.02.2019г. Е. К. Е. е извършило нарушение на чл.415,ал.1 от Кодекса на труда, защото, в качеството си на работодател, не е изпълнило задължително за изпълнение предписание на контролен орган от ДИТСО, дадено под №3 в Протокол за извършена проверка №1901553, връчен на 21.01.2019г., с определен срок за изпълнение -21.02.2019г., а именно - с оглед прекратяване на трудовото правоотношение на П. Ц. П. работодателят да му изплати обезщетението за неизползвания от него платен годишен отпуск в пълен размер, съгласно чл.224, ал.1,вр.чл.228,ал.3 от КТ, за което на същата дата /25.02.2019г./ на Е. К. Е. е бил съставен АУАН, който бил връчен на пълномощник на дружеството. В законово посочения срок от Е. К. Е. пред административнонаказващият орган било направено писмено възражение срещу АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН е било издадено процесното НП.

За да отмени НП, районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в кръга на техните компетенции, не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването им, но посоченото нарушение не е доказано по категоричен начин.

Решението е неправилно.

Споделят се изводите на въззивния съд, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила. Настоящият съдебен състав обаче счита за неправилен правния извод на въззивната съд за недоказаност на посоченото в НП нарушение.

По делото не е спорно, че е налице влязло в сила задължително предписание по чл.404, ал.1, т.1 от КТ с дата на връчване 21.01.2019г. и срок на изпълнение 21.02.2019г., издадено от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. С точка №3 от предписанието работодателят Е. К. Е. е бил задължен да изплати обезщетението за неизплатен годишен отпуск в пълен размер съгласно разпоредбата на чл. 224, ал.1 от КТ във връзка с чл. 228, ал.3 от КТ на лицето П. П..

Разпоредбата на чл.224, ал.1 КТ изрично предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност, а според чл.228, ал.3 КТ обезщетенията, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок.

В настоящия казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Изпълнението

на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Доказателства за наличието на документ, удостоверяващ изплащане на обезщетението за неизплатен годишен отпуск в пълен размер не са представени нито в хода на проверката, нито в съдебното производство. Безспорно е доказано констатираното нарушение. Към момента на извършване на последващата проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 21.02.2019 г., като след тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се смята за довършено. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание с процесното НП, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание.

Настоящият съдебен състав счита, че фактическите констатации в процесните АУАН и НП не са опровергани от събраните по делото доказателства. В тежест на работодателя е да докаже, че е изпълнил влязлото в сила предписание в частност - да изплати обезщетението за неизплатен годишен отпуск в пълен размер на лицето П. П.. Работодателят е представил системен бон от Български пощи ЕАД за направен паричен превод с дата 25.02.2019г. в размер на 702,30 лева, който не може да се приеме, че доказва изпълнението на задължението. Преди всичко в така представения документ не е посочено основание за плащане, а наред с това и изплатената сума не съответства по размер на дължимото от работодателя обезщетение. Видно от представените възражения срещу АУАН, депозирани до ДИТСО, чрез упълномощен представител на Е. К. Е., работодателят е определил пълния размер на дължимото на П. обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск на общата сума от 847,83 лева. За да се приеме за основателно възражението, че предписанието е изпълнено следва да бъдат ангажирани доказателства за предприети действия в тази насока, което в настоящия случай не е сторено.

Неоснователно е твърдението на ответника по касация досежно липсата на компетентност на Инспекцията по труда да издава предписание по вече прекратени трудови правоотношения. Съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ нарушенията на трудовото законодателство (каквото категорично е налице в настоящия случай) се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи, а наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния орган по чл. 399, 400 и 401 или от оправомощени от него длъжностни лица съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Разпоредбата на чл. 399, ал. 1 от КТ гласи, че цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика. Това категорично включва и задълженията за изплащане на неизплатени трудови обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение.

В случая не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. В случая следва да бъде съобразено и ТР № 3/10.05.2011г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, според което специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ, за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се

наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая не са ангажирани доказателства за изпълнение на даденото предписание след датата на проверката и до съставяне на акта за установяване на административно нарушение, което означава, че законовите предпоставки на чл.415в, ал. 1 от КТ не са изпълнени.

Според 415, ал. 1 от КТ (в редакцията от ДВ, бр. 58 от 2010г., в сила от 30.07.2010г), който не изпълни задължително предписание на контролен орган, се наказва имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая АНО е определил имуществена санкция в размер на 2000 лева, която е над законоустановения минимум. Задължение на АНО е да обоснове защо налага санкция над законоустановения минимум от 1500 лв. Предвид липсата на доказателства, обосноваващи определения по-висок размер, настоящият съдебен състав счита, че НП следва да се измени като се намали размера на наложената имуществена санкция от 2000 лв. на 1500 лв.

Предвид изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът следва да уважи същото в размер на 80 лева.

По изложените съображения, Административен съд София – град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 09.07.2020г., постановено по НАХД № 7333/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-и състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №23-002606/09.04.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – С. област”, с което за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ.на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на Е. К. Е. ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева, като намалява размера на санкцията на 1500 /хиляда и петстотин/ лв.

ОСЪЖДА Е. К. Е.,[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.